

Vesolni potop

64. Nevera kot spričevalo zrelosti za novo razodetje. Primerjava med ljudmi v Noetovem in Jezusovem času. Duhovno stanje ljudi

1 Gospod: »Zdaj pa v vas, novih učencih, vidim še eno vprašanje, saj pravite: »No, če naj bi bilo skoraj popolno pomanjkanje vere v resničnega Boga resnični temelj zrelosti ljudi do Boga, tedaj ne razumemo, zakaj Bog v Noetovih časih, ko je vera v resničnega Boga med ljudmi tudi povsem izginila, ni prišel k njim tako kot zdaj k nam, in jim dal nauk za svobodno pridobitev večnega življenja na lastnih tleh! Zakaj je raje poslal zli vesoljni potop in uničil človeštvo, ki je pozabilo na Boga?»

2 Povem vam, da tudi to vprašanje ni ravno neumno in odgovor nanj mora prinesiti veliko luč v razmerje med Bogom in Njegovim stvarstvom. Zato pazljivo poslušajte!

3 Človeštvo v Noetovih časih ni bilo tako brezbožno kakor mislite; do Boga, ki ga je dobro poznalo, pa je postalo predrzno in zelo ošabno, hotelo se Mu je zares upreti in Mu odvzeti oblast. Delalo je, kar je hotelo; in ko je celo z nebes dobivalo še tako modre zakone, jih je poteptalo in delalo prav nasprotno.

4 Ti ljudje so sovražili Boga, ki so Ga dobro poznali in nasprotovali vsemu, kar je izhajalo iz Božje vsemogočnosti in modrosti. Preklinjali so vse, kar je izviral od Boga, celo vse vidno stvarstvo, nazadnje celo zemljo, in so zares tudi sklenili, da bodo s svojimi eksplozivnimi izumi uničili vso zemljo. Ljudje z višin so jih pogosto in ob različnih priložnostih svarili in tudi kaznovali za njihove zločine.

5 Od njih so se ločila in odšla v daljne dežele ljudstva, katerih potomci še danes živijo in še imajo stari nauk, seveda žal ne več čistega. Toda vse to ni nič koristilo. Spet so postali mogočni, posebno Henohiti, katerih mesto je bilo nazadnje veliko večje kakor vsa širna obljubljen dežela. Nazadnje so podjarmili otroke višin, razen Noetove družine, ki je edina še ostala zvesta Bogu.

6 V Noetovem času so začeli zgolj iz golega napuha uničevati gore, čeprav so jih modreci prebivalcev gora svarili pred tem, saj naj bi bili pod gorami največji vodni zbiralniki, in da bodo, če bodo s svojo vratolomnostjo odkopali le eno veliko goro do njenega temelja in njeno maso potopili v morsko globino, s tem odprli več podzemnih vodnih poti, skozi katere bo v kratkem času na zemljino površje priteklo toliko vode, da se bo dvignila nad visoke gore in bodo v njej vsi utonili. Takšna svarila ne le niso nič pomagala, temveč so jih le še bolj podžigala, da so uničevali gore s komaj opisljivo energijo.

7 Noe je videl, da so vsa svarila in nauki zaman, in je prosil Boga, naj reši vsaj nekaj dobrih ljudi, živali in živil; še predobro je namreč uvidel žalostne posledice zlobno neumnega dela tedanjih posvetnih ljudi. Šele tedaj ga je Božji duh poučil, naj si zgradi zabojo, načrte in mere zanj pa je dobil iz nebes.

8 Ko so hudobni norci z neizrekljivim trudom večinoma le ob njenem vznožju izpodkopali veliko goro, se je že tudi pokazalo plačilo za njihovo delo. Velika teža

resnično visoke gore, katere opornike so odstranili, se je začela pogrezati v globino in v mogočnih tokovih pognala na zemljino površje najstrahotnejše vodne mase. Seveda se je moral tudi zrak, posebno zaradi številnih tokov vroče vode, zgostiti s parami v oblake, dež je začel liti na zemljo v potokih in pospeševati naraščanje vode čez vrhove gora. Več kot tretjina celotne celine Azije je bila pod vodo, vsi Henohiti, ki so se že imeli za celotno človeštvo vse zemlje, so bili uničeni, in tudi njihovo mesto se je pogreznilo v globine zemlje.

9 Iz te Moje čisto na kratko povzete najresničnejše predstavitev tistih prednoetovskih ljudi pa izhaja, da so bili o Bogu poučeni, so se pa hoteli dvigniti Nadenj; prav ta okoliščina dokazuje, da niso bili nevedni o Njem.

10 Njihovo sovraštvo do Boga pa je izviralo preprosto iz tega, da so morali umreti, in to pogosto že po tridesetih ali štiridesetih letih, medtem ko so za prebivalce gora, ki so tedaj dosegali zelo visoko starost, celo menili, da so neumrljivi. Zato so se tako zelo razjezili na Boga in so se, ker so morali umreti, povsem resno namenili uničiti tudi vse drugo, Bogu zanalašč.

11 Če pa je tako in ne drugače, ali lahko potem pri sebi trdite, da so bili ljudje tedaj tudi že tako zreli kot zdaj?! Poglejte si zdaj ljudi te zemlje! Koliko jih je celo med Judi, ki resnično verujejo v enega Boga in živo resnično Vanj zaupajo? Skoraj vsi verujejo le iz navade, v srcih pa so brezbožni in tako se jim sploh ne zdi, da bi res lahko obstajal kakšen Bog, - in če bi že kakšen bil, naj bi mu sploh ne bilo mar za umrljive ljudi, za njihove molitve in daritve. Ljudi naj bi ustvaril le zato, da obdelujejo in kultivirajo Njegovo zemljo. Tako pravzaprav verujejo celo boljši Judje, - slabši pa tako in tako ne verujejo v nič.

12 Spet drugi, ki pripadajo še starim Judom, kot jih je nekaj v Samariji, pravijo: Mojzesova pravila so dobra in moramo se jih držati, če izvirajo od Boga ali le od Mojzesa. Kdor se drži pravil, ne zgreši, pa če Bog je ali ga ni. Dobro je treba delati le zato, ker je dobro, in se slabega ogibati le zaradi slabega.

13 Iz takšne modrosti pa vendar spet jasno izhaja, da je, kar zadeva živo vero v Boga, zelo slabo. Kako pa je z vero v Boga v templju, še predobro veste sami in o tem ni treba več govoriti. Kjer namreč ni vesti, kjer črtajo Božje zapovedi in namesto njih postavljajo svetna pravila kot sveta in od Boga dana, tam je konec vsake vere v resničnega Boga. Tu imate judovsko vero v Boga! In nazadnje vprašajte še sami sebe, kako močna je bila vaša vera v resničnega Boga! Pred Menoj ste sicer še iskali nekaj Božjega v templju in po možnosti spoštovali Njegova pravila, - toda sami ste dvomili o resničnem obstoju Boga in vaša vera je bila že od zibelke zgolj privzeta navada, ki bi jo zelo težko odložili, ker namesto nje niste znali postaviti nič boljšega in

vaša stara vera iz navade je postala del vaše življenjske narave. Torej je bila tudi vaša vera prav tako dobra kot če je ne bi imeli.

14 Judje kot izvoljeno Božje ljudstvo torej zdaj sploh niso več verni; če pa že tu ni mogoče iskati in najti vere, kako naj jo iščemo in najdemo pri vseh teh poganih?! V prejšnjih časih so še vendar verjeli v svoje malike in oraklje; zdaj pa tudi v te ne verujejo več. Sodelujejo sicer pri zunanjih ceremonijah, šegah in navadah, toda o veri pri njih že dolgo ni mogoče govoriti.

15 Le v Egiptu je še nekaj Platonovih, Sokratovih in Aristotelovih učencev, ki še sprejemajo možnost obstoja Najvišjega, toda nikomur znanega Božjega bitja; menijo tudi, da bi lahko človek z izredno strogim življenjem dosegel, da bi v nekaterih posvečenih trenutkih čutil Božjega duha in v takšnem čutenju potem jasno videl v prihodnost. Več pa naj ne bi mogel doseči noben smrtnik. Kaj se zgodi z ljudmi po njihovi telesni smrti, to pa naj bi ostalo gordijski voz, ki ga ni mogoče razvozlati. O tem naj bi sicer obstajalo zelo veliko mitov in mnenj, ki vzbuja v človeku tiho upanje, nikjer pa ni govora o zanesljivosti take prihodnosti.

16 Tako misli zdaj najboljši del poganov. Če pa je tako, kakor lahko zlahka vidite in razumete, je vendar tudi jasno, da je prav zdaj nastopila tista zrelost med Stvarnikom in ustvarjenimi bitji, iz katere so ljudje šele povsem prišli v stanje, da jih Bog poučuje brez škode za njihovo življenjsko samostojnost ter jih vodi in pripelje k njihovi življenjski popolnosti, s katero naj bi postali podobni Bogu. - Razumete zdaj to?«

*Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 6*